

og jeg kommer heller ikke ind paa Noget af det, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Ville) fortalte os, og høort han meddelte os, hvad der har staaet i de forskjellige Blade i de to sidste Aar, det skal jeg ikke gaa ind paa; thi det forekommer mig ikke, at det vedkommer denne Sag; men hvad der vedrører denne Sag her, er, at en Mand uden at være hørt er bleven dømt. Her kommer det ikke an paa, om han er skyldig eller ikke skyldig; det kommer ikke her an paa, hvorvidt han har gjort noget Galt eller ikke. Lad os gaa ud fra, at han har gjort det Allerværste, at han har gjort det Allerloyaleste; det er som sagt ikke det, det dreier sig om; men det, at en Mand er bleven dømt uden forud at være hørt. Jeg tror dog ikke, at man er berettiget til i det, der er slet fra Regeringens Side, at se — jeg i det Mindste kan ikke se det — noget Bevis paa en særegen Blodtørstighed hos den høitærede Kultusminister. Jeg ser ikke rettere efter de Erklæringer, der ere fremkomne fra den høitærede Kultusminister i Saar, og efter Alt, hvad der er fremkommet i denne Sag, end at den Feil, som den høitærede Kultusminister har begaaet — subjektivt, men ikke objektivt set — lader sig væsentlig reducere til, at den høitærede Kultusminister ikke har lagt sig det Ord paa Sinde, som en gammel fransk Diplomat en Gang har udtalt: „pour tout au monde pas trop de zèle“, paa Dansk: „For Alt i Verden ikke for stor Iver.“ Det forekommer mig, at man i den Henseende væsentlig kan bedre den høitærede Kultusminister en altsfor stor Iver i Anledning af en ren Bagatel. Denne Iver har drevet den høitærede Kultusminister til at gjøre Noget, som Ingen kan billige, nemlig at begaa en betydelig Uretferdighed mod en Mand. Men det er efter Alt, hvad der er fremkommet fra den høitærede Kultusminister, jo aabenbart, at han her ikke har ladet sig lede af Andet end en overdreven Iver i en bestemt Retning. Men mon denne Iver ikke tyder paa usunde Forhold i hele vor politiske Tilstand? Naar jeg, som sagt, betragter Sagen udelukkende fra den høitærede Kultusministers Standpunkt, da maa jeg sige, at, naar vi kun tage Hensyn til den høitærede Ministers subjektive Skyld eller Ikskyld, jeg ikke kan se, den er saa stræffeligg. Men den stammer fra — og det gjør alle den Slags administrative Misgreb — usunde politiske Forhold. Naar Saadant kan ske, da tyder det enten paa en Demoralisation i de styrende Kredse i Landet, eller det tyder paa andre unaturlige, daarlige Forhold, som vi maa se at faae afflassede. Jeg tør i dette Tilfælde ikke gaa saa vidt at sige, at det tyder paa Demoralisation; jeg tror endog, jeg kan sige, det tyder ikke derpaa, fordi jeg tror, man kan forklare denne Vrighed af en Skjævhed i den politiske Kamp, af noget Unaturligt, noget Uheldigt, der er kommet ind i den politiske Maade at kæmpe paa her i Landet. Det er det, som jeg

ønsker at fremdrage, og det er det, som væsentlig bestemmer mig til at lægge Vægt paa, at denne Sag bliver alsidigt og skarpt belyst, og at Folkethinget ogsaa ved denne Sag bidrager Sit til atter at bringe dette Forhold ind i bedre Spor. Der er i den politiske Tilstand, der, som jeg tror, er fremkaldt ved — ja, jeg vil kalde det saa mildt som mulig — politisk Affektation, der er i den Maade, hvorpaa man siden i Forsjor har ført Kampen fra den Side af Salen, der nu væsentlig maa betragtes som regeringsvenlig, Noget, som strider mod det, som jeg kalder Naturlighed. Denne politiske Affektation har vist sig paa forskjellige Maader. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Ville) gennemgik Danmarks Historie for de to sidste Aar. Jeg vil tage fat paa et lille Stykke deraf. Det viste sig først i Fjor Efteraar, da man fra den Side, i Stedet for at benytte den forsonlige, moderate, rolige Holdning, der blev vist fra den anden Side, til at bringe Forholdene ind i et fornuftigt Spor, søgte at tænde Kampen op igjen ved at bruge Grundloven som Skilt, idet man stemplede Kampen som dreierende sig om et Angreb paa Grundloven, i Stedet for at den virkelig dreiede sig om, hvor vidt Landet stadig og imod Grundlovens Mand skulde regjeres af et lille Mindretal, som ellers ikke kunde holde sig, eller om Flertallet her i Thinget skulde have den berettigede Indflydelse paa Forholdene, som ligefrem fulgte af Grundloven. Man brugte, siger jeg, Grundloven den Gang som Skilt, og det gif en Stund, indtil der pludselig viste sig Symptomer til, at Befolkningen i sin Helhed ikke syntes om den Maade at frede om Grundloven, som blev fulgt fra dette Partis Side, nemlig ved saa vidt mulig at afflasse Bevillingsmyndigheden. Da dette Forsøg var mislykket, saa kom noget Andet, der lige saa lidt var hjemlet i de naturlige Forhold, nemlig Beskyldningen for politisk Radikalisme. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds sagde i Debatten i Anledning af den kongelige Haandskrivelse, at det, det dreiede sig om, var Kampen mellem de konservative Elementer, hvortil han henregne sig, og de radikale Elementer, hvortil han henregne hele Landets Bondestand (Indsigelse), her er ikke Tale om et enkelt eller enkelte Medlemmer. Dette gif nu Vinteren igjennem, indtil Parolen pludselig løb i et stort Blad, og den gif ud paa, at det Parti, der sidder til Venstre her i Salen, ikke havde nogen ægte Radikalisme, det var kun en pletteret, overfladisk, ferniseret Radikalisme; den ægte Radikalisme skulde nu frem og vise sig, naar Staten greb alvorlig ind i Arbejderforholdene. Det var ogsaa samtidig hermed, at et Par Mænd, som jeg maa antage høre til det Parti, der støtter Regeringen, nemlig Hansen og Lunde, rejste omkring og søgte at sætte Splid imellem Arbejderbefolkningen og Arbejdsgiverne. Det er en Selsølg, at